

Anteckningar från seminarium om Eskilstunas framtida idrottspolitik, 2 september 2015

Den 2 september 2015 bjöd Eskilstuna kommun in Sörmlandsidrotten och lokala idrottsföreningar till det första av tre seminarier för att diskutera framtidens idrott i Eskilstuna.

Kvällens tema var ”Omvärld och nuläge. Idrotten i Sverige, Sörmland och Eskilstuna.”

Seminarie serien är en del av arbetet med att utvärdera kommunens idrottspolitiska handlingsplan 2011-2015 och ta fram en ny handlingsplan som ska gälla från 2016.

Frågor som föreningarna diskuterade:

1. Hur kan idrotten bidra till en god folkhälsa för kommunens invånare?
2. Är det idrottsföreningarnas uppgift att sätta alla flickor och pojkar i rörelse och skapa möjligheter till en aktiv fritid? Ja, nej, varför?
3. Varför ska kommunen stödja idrottsföreningar?
4. Hur vill ni i idrottsföreningarna samverka med kommunen?

Sammanfattning av områden som lyftes:

- Idrott hela livet, skapa förutsättningar för både barn, vuxna och äldre
- Skolans roll för barn och ungas idrottsvanor
- Samverkan mellan föreningar/idrotter
- Nå nya målgrupper – tillgänglighet
- Behov av trygga och bra anläggningar för idrott och rörelse
- Organisationsformer och utvecklingsarbete i idrottsföreningar

Här är en sammanställning av synpunkter som idrottsföreningarna framförde under seminariet.

1. Hur kan idrotten bidra till en god folkhälsa för kommunens invånare?

Idrott är hälsa, bidrar mycket som friskfaktor.

Föreningslivet har ett uppdrag att engagera och inspirera så många som möjligt att vilja idrotta.

Det är självklart att idrotten bidrar till en god folkhälsa, bara genom att den finns.

Idrotten bidrar verkligen till folkhälsa – både aktiva och ledare har ett folkhälsoperspektiv.

Idrottsföreningar skapar folkhälsa i kommunen, win-win för alla.

Arrangera evenemang

Idrotten bidrar till folkhälsan genom att arrangera motionslopp liknande Vasaloppet, Lidingöloppet, Vättern runt, Å-varvet etc.

Barnperspektiv

Vi måste fråga barn och unga vad de själva vill!

Det är ett problem när elitsatsningar leder till att barn och unga inte får vara med längre. Det uttalas kanske inte rakt ut, utan är en smygande process som leder till en känsla av att barnet inte platsar. Det är inte okej, ett brott mot FN:s barnkonvention.

Det är något vi i föreningslivet måste ta tag i – det är klart att ungdomarna börjar gå på gym istället, om de som fjortonåringar får höra att de inte platsar.

Hur behåller vi ungdomarna inom idrotten, efter femton års ålder? Många deltar trots konkurrens av andra fritidsintressen, vilket är positivt. Men vilka faktorer påverkar beslutet att sluta? Kanske minskat intresse från föräldrar, eller att barnen inte längre får skjuts till träning och tävlingar?

Vi ser en viss trend att ungarna slutar helt med idrott, det kan finnas många orsaker till det. Vad har föreningarna för ansvar där?

Barn i lägre åldrar blir skjutsade av sina föräldrar som betalar avgifter (och väljer idrott). Men sen...

Det är viktigt att idrottsföreningarna uppmuntrar utövare att hålla på med flera idrotter, barn och unga ska inte behöva välja en idrott. Det förutsätter att föreningarna har förståelse för det. Vi kan inte kräva hur många träningar som helst varje vecka, det måste finnas utrymme för annan idrott/annat också.

Sponsorer ställer krav på resultat, och elitsatsningar går längre ner i åldrarna. Vi behöver balansera med ideellt engagemang för att minska trycket på elitsatsningar. Tycker att kommunen och Sörmlandsidrotten kan ta större ansvar för att se till att till exempel ledare håller sig inom barnkonventionens ramar. Det är viktigt att våga sätta ner foten och se till att det inte finns den typen av dåligt ledarskap i våra föreningar. Det är vanligare i mansdominerande idrotter.

Det är viktigt med etik och moral – hur behandlar man varandra, i skolan, i föreningslivet, före och efter träningar, matcher, i omklädningsrum, duschen. Många barn och unga vill inte duscha, visa sig för andra, får höra kommentarer/gliringar/elakheter. Därför är det viktigt att omklädningsrum och duschar är utformade på ett tryggt sätt. Och det är jätteviktigt att idrottslärare och ledare får utbildning och har chansen att upptäcka och stoppa det i tid. Till exempel Humanitas har utbildningar kring näthat.

Behålla och sprida kunskap

Aktiva som vill sluta idrotta har ofta fått utbildning under sin tid i föreningen. Det är värdefullt att behålla kunskapen och slussa dem vidare i verksamheten med nya uppdrag som ledare, tränare, styrelsemedlemmar eller något annat.

Ta tillvara den kompetens som finns inom idrottsföreningen.

Nå nya målgrupper – tillgänglighet

Vi som föreningar satsar på dem som redan finns inom idrotten. Men vi måste försöka nå de som inte är med idag. Till exempel pensionärsfotboll i Danmark, det finns tyvärr inte i Sverige. Vi ser för mycket till tävlingsidrotten, upp till senior. De över 40 år ses som funktionärer, inte längre potentiella idrottare. Finns det någon förening idag som arbetar med något utöver standardupplägget? De flesta ser bara sin egen idrott/sin förening, varför inte mötas och köra pensionärsgymna, även om man är en fotbollsförening?

Malmö stad är ett föredöme att hitta olika målgrupper, till exempel barnvagnsaktiviteter och olika former av rörelse för pensionärer.

Idrotten kan göra mycket om vi lyckas nå fler människor. Vi jobbar med annonsering, prova-på-dagar och annat, men det är svårt att nå så många som vi skulle vilja.

Utöver att fortsätta utveckla den ordinarie verksamheten bör föreningarna våga bryta mönster, till exempel genom att involvera föräldrar/sponsorer och andra målgrupper i föreningens träningar och utbildningar. Våga satsa på andra aktiviteter utöver ordinarie verksamhet i den egna föreningen.

Vi skulle kunna flytta ut vår föreningsverksamhet till områden eller hallar där vi vanligtvis inte är. Ge möjlighet för alla att se, upptäcka, ta del.

Erbjuda spontana drop-in-tillfällen som vem som helst kan komma till. Exempel Chicago – två engagerade ledare i en park och 500 personer som kom dit och tränade. Eskilstuna Gymnastikförening (EGF) har gjort likande i Sundbyholm, föreningen stod för ledare och kommunen ordnade musiktröstning, det kom mycket folk.

Idrottsföreningar behöver jobba mer uppsökande, ”hej, vi kan komma till er”, erbjuda rörelse på arbetsplatser eller andra ställen där människor finns, det behöver inte vara jätteorganiserat.

Spontanidrottsplatser och spontana tennisbanor finns ju på olika ställen i kommunen, vore bra om en ledare kan åka ut dit, istället för att de aktiva måste åka till föreningen. Idrottsföreningen kan bidra med den egna kompetensen om kommunen står för anläggningarna.

Det är viktigt att det finns valmöjligheter. Friskis & Svettis upplägg är ett bra exempel, de erbjuder en karta, du väljer själv dag, pass, ledare. I andra föreningar – då får din tid, din ledare, dina kompisar (kan inte välja eller påverka själv).

Erbjuda träning/aktiviteter för föräldrar under tiden som deras barn idrottar, till exempel jogging, gym. Istället för att de sitter stilla på läktaren. Dessutom skulle många barn må bra av att inte ha sina föräldrar på läktaren.

Hitta de som inte självmant söker sig till en förening (även de som har svårt att ta sig till träningsplatsen).

Förbund och föreningar har en utmaning att locka de som inte kommer till oss. Det är ofta killar som inte ägnar sig åt någon fysisk aktivitet.

Tillgänglighet är viktig, i alla dess betydelser.

Vi behöver bredda/bjuda in och arbeta på nytt sätt i föreningarna. Mer uppsökande arbete.

Erbjuda förskolor möjlighet att komma och prova på olika idrotter, till exempel som Friskis & Svettis gör.

Jobba efter ”Idrott åt alla”, det vill säga samarbeta med andra föreningar och ge barn och unga möjlighet att prova på flera olika idrotter.

Föreningar måste våga bryta invanda mönster, uppmuntra det goda som pågår, och uppmuntra de som vill prova nytt. Skogstorp arrangerar boule för pensionärer på grusplanen och har börjat med barngympa på föräldrars initiativ. Man kan försöka bredda med små medel, få människor att hitta till oss, även om de inte vill spela fotboll.

Barns möjligheter styrs av ekonomiska resurser och föräldrarnas engagemang. Därför måste idrott finnas där folk bor, vara tillgänglig för alla.

Idrotten måste finnas i bostadsområdena, människor ska inte behöva ta sig genom hela stan för att få idrotta.

Vi når inte de som verkligen behöver komma till idrotten, låginkomsttagare, ensamstående föräldrar, personer från andra kulturer som inte har idrottsvana med sig, hur löser vi det?

Idag har vi köer, har inte möjlighet att ta emot alla som vill. Hur ska vi kunna erbjuda idrott och rörelse till ännu fler?

Samverka med skolan

Det behövs ett närmare samarbete mellan skola och föreningsliv.

Viktigt att nå ut till barn och unga i skolan, det är ett hinder idag att alla inte kan ta sig till idrottsföreningarna.

Vi befinner oss i olika bubblor – skolan, kommunen, föreningarna – vi måste samverka.

”Elevens val” finns fortfarande på skolschemat, skulle kunna vara en möjlig väg för samverkan mellan skola och föreningsliv.

Samverka med andra föreningar

Föreningar bör fundera på vad vi kan göra gemensamt för att bidra till en god folkhälsa. Hur kan vi skapa förutsättningar att röra på sig, för alla?

Mer samverkan mellan föreningar vore bra. Ungdomar som håller på med fotboll ska inte behöva byta förening för att träna gympa, som komplement. Fotbollsföreningen skulle ju kunna samarbeta med till exempel Friskis & Sveltis.

Satsa på både bredd och elit

Föreningslivet måste se till att man parallellt med elitsatsningar, också tar hand om bredden som idag till viss del blir undanskuffad.

Stödformer

Det finns problem med LOK-stödet – det ska vara en och samma grupp som tränar en viss tid i veckan med en ledare. Som exempel kommer många till

multihallen på Friskis & Sveltis. Men eftersom det inte är ledarlett får man inget LOK-stöd. Eller om gymnastikföreningen skulle öppna en parkourhall. Eller ZeroOneSix. Det behövs nya stödformer för idrotter där utövarna droppar in och kör själva.

Idag är det svårt att få verksamhet för vuxna att gå runt ekonomiskt, eftersom det inte finns bidrag att söka på samma sätt som för barn- och ungdomsverksamheten.

Föreningar väljer aktiviteter som ger inkomst. Eftersom kommuners bidrag och LOK-stöd fokuserar på barn- och ungdomsverksamhet satsar idrotten mest på barn och unga. Det finns inte samma förutsättningar för vuxenverksamhet eller gruppen barn 3-6 år, hur når vi de målgrupperna på ett bättre sätt?

Locka vuxna och pensionärer att delta, vissa har möjlighet att använda friskvårdspeng från arbetsgivaren. Ge möjlighet att låna utrustning även för vuxna, åtminstone till en början.

Rabatterade avgifter för pensionärer. Men hur finansierar man det?

Det är bra att åldern för LOK-stöd har höjts till 25 år.

Egentligen skulle det vara motiverat att även 75-åringar skulle kunna få LOK-stöd.

LOK-stödet är ett bra sätt att få statistik inom föreningslivet. Men det missar många eftersom det bara riktar sig till barn och unga.

Förslag: check som barnen kan ta med sig till sin förening. Allokera pengar via barnet i stället. Man kan jämföra med vuxna som får friskvårdsbidrag från sin arbetsgivare.

En kultur- och fritidspengscheck vore bra.

Ta vara på ideellt engagemang

Att nå ut till alla är en resursfråga, det är få föreningar som har heltidsanställda. Det är svårt att mäta med mer än ordinarie verksamhet.

Mycket inom idrotten bygger på ideella och personella resurser. I dag finns mycket annat som konkurrerar om människors tid/vilja att engagera sig.

Det blir allt svårare att få föräldrar att ställa upp och bidra i föreningsarbetet (man vill bara lämna av barnen). Om även föräldrarna är engagerade, kanske man lyckas behålla barnen längre.

Folkhälsa - mer än idrott

Idrottsföreningarna kan bidra med sin del, men folkhälsa är ett så mycket större område än så.

Vi föreningar måste bli bättre på att snappa upp allt, inte bara träning, utan även kring kost – erbjuda kunskaper om sådant till barn, unga och deras föräldrar.

Det är för mycket stuprörstänk både inom och mellan föreningar idag, vi behöver tänka folkhälsa mycket bredare.

FaR - fysisk aktivitet på recept, vet inte i vilken utsträckning det finns här i Eskilstuna? Här skulle vi som föreningar kunna ta emot människor, erbjuda aktiviteter och rörelse för att de ska kunna må bättre fysiskt/psykiskt. En god tanke, det finns säkert stort behov av det.

Det är viktigt att bredda synen på folkhälsan, titta på hela människan.

Folkhälsa hänger ihop med ett samhällsperspektiv, socialt perspektiv.

2. Är det idrottsföreningarnas uppgift att sätta alla flickor och pojkar i rörelse och skapa möjligheter till en aktiv fritid? Ja, nej, varför?

Både ja och nej...

Ja, det ingår i idrottsrörelsens grundidé, att uppmuntra till rörelse, bli goda samhällsmedborgare.

Idrotten har en (upp)fostrande roll. Vi ger även unga möjlighet att bli ledare, få ledarutbildning. Vi bidrar även till en demokratisk fostran, till goda samhällsmedborgare som bryr sig om andra och tar ansvar.

Det handlar inte bara om att lära sig själva idrotten, utan lika mycket om social samvaro och ”fostran”.

Idrottsföreningar kan skapa möjligheter – sätta pojkar och flickor i rörelse. Men det är inte bara föreningarnas ansvar.

Idrottsföreningar kan skapa möjlighet till aktiv fritid – absolut. Då krävs det också att vi får stöttning.

Föreningar har ett ansvar. Vissa kanske försöker bredda så mycket man kan för att locka fler. Vissa föreningar kan inte på grund av hur organisationen ser ut eller har för få ledare. Idrottsföreningarna vill bredda och få med så många som möjligt, men ibland är det svårt med resurser.

Det är inte bara föreningarnas ansvar.

Nej, man kan inte ställa krav på att föreningarnas ideella engagemang ska sträcka sig utanför de egna medlemmarna. Man kan som förening välja att ta det ansvaret, men man har det inte.

Sörmlandsidrottens projekt ”Idrott åt alla” kan skapa A- och B-lag (men bra att de är i områden där föreningar inte är, och om barn och unga slussas in i föreningslivet den vägen). I framtiden måste idrottsrörelsen gå in och göra det som projektet gör i dag.

Föreningsformen kanske inte passar alla målgrupper.

Föräldrar och skolan har också ett ansvar

Föreningarnas arbete bör ske i samarbete med bland annat föräldrar, kommun, skolan, förening, idrottsförbund, näringsliv.

Det är föräldrarnas ansvar, om föräldrar engagerar sig är det nog lättare att behålla barnen. Men det är svårt att få vuxna att engagera sig, man har inte tid, idrott ses som ett andra dagis som man kan lämna barnen på.

Vi har projekt för att öppna upp fotbollen till exempel för alla, försöker sänka kostnaderna. Men det blir ändå en resursfråga ändå, för det kräver att föräldrar är med och skjutsar och sådär.

Det är även skolans ansvar - vad kan kommunen göra för skolidrotten, till exempel ställa krav på att utöka idrottsundervisningen?

Skolidrotten är en viktig ingång för folkhälsa, ett sätt att öka intresset för idrott/rörelse bland alla.

Huvudansvaret är skolans – när alla flickor och pojkar och ska ge grund för goda vanor. Föreningslivet kan fungera som ett komplement.

Det har ibland hävdats att idrotten är idrottsföreningarnas ansvar, men det är en del. Idrotten ligger i allas intresse, även skolans.

Att ha idrott i direkt anknytning till skolan ger resultat även i andra skolämnen. Om barn och unga får testa idrott i skolan får fler upp ögonen för idrott.

Studier visar att barn som får röra sig, anstränga sig fysiskt varje dag, presterar bättre i skolan, får bättre studiero och koncentration. Därför borde det vara möjligt att ha mer idrott i skolan än idag. Det är oroväckande att det blir allt mindre tid för idrott och rörelse på schemat, signalerar att det inte är viktigt. Det är även viktigt med kompetens/utbildade idrottslärare.

Kan idrottsprofileringen på skolorna leda till att barn och unga inte idrottar så mycket på fritiden, eftersom man redan gör det i skolan?

Kanske kommer det att komma idrottskonsulenter (jmf syo) som hjälper barnen att hitta rätt idrott/träningsform?

Idrottsföreningarnas uppgift är att erbjuda möjligheter till utövande av olika idrotter. Intresset för idrott bör skapas redan i tidig ålder av föräldrar och skolan. I förlängningen bör samarbete mellan skolan och föreningar locka ungdomar in i föreningsidrotten. Kommunen (kultur- och fritidsförvaltningen och barn- och utbildningsförvaltningen) bör försöka hitta lösningar för detta.

Idrottsrörelsen kan inte bära huvudansvaret för folkhälsan – däremot borde föreningarna och skolan kunna samarbeta bättre och tidigare, redan i första skolåren få pröva på olika idrotter. Locka unga att idrotta, hitta något som passar just mig.

3. Varför ska kommunen stödja idrottsföreningar?

Kommunens stöd är otroligt viktigt, idrottsföreningarna är grunden.

Det finns 6 000-8 000 idrottsledare i Eskilstuna. En stark ideell kraft. Det skulle kosta skjortan om kommunen skulle stå för detta. Idrotten sparar på så sätt in pengar åt kommunen.

Det är självklart.

Attraktiv stad

För att stärka Eskilstunas identitet som attraktiv kommun.

Främja folkhälsa

För att få friska och medborgare. ”Det kan du väl få via privata lösningar också” säger någon. ”Ja, men vi tror på folkrörelsetanken.”

För folkhälsans skull.

För att eskilstunaborna ska må bättre.

För att spara pengar (folkhälsa).

Sänka trösklar

Det är särskilt viktigt med stöd i kommuner som Eskilstuna, som har låga medelinkomster.

För att det blir allt svårare att få föräldrar att engagera sig ideellt, de vill köpa sig fria. Och det är svårt att få ungdomar att fortsätta som ledare, de vill ha lön. Det är inte okej, där måste idrotten stå emot.

Kommunens stöd kan sänka tröskeln för att utöva idrott (avgift, delaktighet för alla utan utslagning/toppning).

Önskemål kring stöd

Bidragsåldern bör höjas till 25 år.

Föreningarna ska kunna söka stöd för att kunna genomföra speciell verksamhet.

Lokaler ska kunna upplåtas kostnadsfritt för specifik försöksverksamhet.

Ändra kriterier för föreningarna när det gäller egna åtaganden. Föreningarna har olika förutsättningar. De mindre föreningarna har svårt att kunna uppfylla/hinna med alla åtaganden från kommunen just på grund av att de är små.

Stödet kan höjas hur mycket som helst. Varje satsad krona ger mycket.

Föreningarna behöver stöd till ledarutbildning.

Föreningar ska kunna hyra idrottsanläggningar till rimliga summor.

Kommunen ska stötta föreningarna ekonomiskt med anläggningar och projekt. Resten gör föreningarna själva väldigt bra.

Det mjuka stödet har inte ökat nämnvärt (att jämföra med anläggningar). Kommunen borde satsa på det också.

4. Hur vill ni i idrottsföreningarna samverka med kommunen?

Dialog och samverkan

Eskilstuna ligger långt fram med samverkan och dialog mellan kommun och föreningsliv. Till skillnad från till exempel Katrineholm, där föreningar inte involverats på samma sätt när de tar fram sin idrottspolitiska handlingsplan.

Är kommunen medveten om allt det viktiga som idrotten gör?

Samverkan? Det kommer färre och färre föreningar för varje gång på träffar som kommunen ordnar - varför? Har det analyserats? Det är viktigt nu att föreningar också ställer upp när kommunen bjuder in för att göra något gemensamt. Nu när vi gör något rätt så unikt och bra tillsammans – varför kommer inte fler?

Hur kan kommunen fungera som länk – kontakt med skolan för att nå ut till barn och locka till idrott och rörelse?

Ge idrottslärare möjlighet att samarbeta med föreningarna. I projekt i Malmö och Kalmar hade eleverna skolidrott varje dag. Det blev mer lugn och ro i klassrummen och eleverna fick bättre skolresultat. Vi skulle kunna jobba för detta i Eskilstuna, det vore bra med minst en timme motion/idrott/rörelse under skoltid.

Kultur- och fritidsförvaltningen bör verka för att skapa plattformar där skola och föreningsliv möts. Denna plattform ska ge föreningslivet möjlighet att komma närmare skolan och därigenom nå fler. Kultur och fritid bör också samla andra kommunala förvaltningar till dessa träffar, arbetsmarknads- och familjeförvaltningen och andra.

Det idrottsliga perspektivet skulle behöva vara tydligare och starkare i den idrottsstrategiska gruppen (ISG).

Det saknas någon som har ett ansvar för vart kommunen vill driva idrotten. Det är talande att den nuvarande titeln är ”chef för arenor...”.

Marknadsföring

Föreningar som är knutna till Riksidrottsförbundet (RF) kan få stöd med marknadsföring när de arrangerar evenemang, till exempel SM och NM. Men det är inte alla föreningar som hör till RF, i sådana fall är det bra om kommunen kan hjälpa till att nå ut till media.

När kommunen uttalar sig om idrott i olika sammanhang bör de tänka lite bredare, inte bara United och Guif. Vart/när får de andra föreningarna utrymme?

Kan inte påverka tidningarna i sig, men man kan jobba för att bredda uppmärksamheten. Radio Sörmland har visat stort intresse på senare tid med reportage och liknande, inte bara resultatrapportering. Var är tidningen idag till exempel?

Projekt

När det gäller projekt får kommunen gärna komma med goda idéer och bidra med pengar, men projekten bör drivas av föreningarna.

Det vore intressant att tillsammans titta på föräldrars medverkan/deltagande. Hur får vi till exempel fler föräldrar med annan kulturell bakgrund att komma med till träningar och matcher? Eventuellt bjuda in en föreläsare.

Utveckla anläggningar och aktivitetsytor

Det måste finnas trygga anläggningar och trygga områden att vistas i. I till exempel Vilsta har kommunen och föreningslivet gjort en trygghetsvandring som visade vilka faktorer som minskar tryggheten. Det är viktigt att kommunen följer upp och åtgärdar sådant som skapar otrygghet, så att folk vill vara där och röra sig.

Idrotten behöver lokaler och anläggningar som lockar människor att röra på sig och att de känner sig trygga, att det finns belysta elljusspår, allaktivitetsytor, både i och utanför stan.

Det behövs anpassade, bra anläggningar.

Föreningar brinner för idrotten, orkar inte med trubbel kring anläggningar. Där kan kommunen bidra, skapa förutsättningar, se till att det finns anläggningar som fungerar. Anläggningsmässigt är det mycket bättre idag än på 70-talet (då fick vi ploga själva efter att först ha cyklat till isen, idag finns det tre färdiga hallar/ytor).

Samverkan med kommunen handlar mycket om anläggningar. Det är oftast en utgift som föreningen inte kan mäka med själv, till exempel att bygga ett nytt badhus.

Idrotten behöver fler hallar, lokaler och ledare, det finns inte tillräckligt idag. Bristen på anläggningar gör att man inte kan utvecklas som förening. Det handlar inte bara om att bli större som förening, utan även om att kunna utveckla själva verksamheten.

Idrottsanläggningar ska kunna drivas i föreningarnas regi, med kommunalt stöd.

Föreningar kan driva lokaler och arenor på ett effektivare sätt än kommunen, där vi inte tar betalt för varje timme. Mer ideellt underhåll skulle underlätta för idrotten.

Det är viktigt att föreningar kan samverka med kommunen för att hitta lösningar vid skapandet av nya aktivitetsytor.

Övrigt

Vi föreningar kan också träffas utan att kommunen bjuder in. Bland annat i samorganisationen. Många frågor kan vi säkert lösa tillsammans utan kommunen.

Det är bra att kommunen bryr sig om idrotten och idrottens bidrag till folkhälsa.

Många kommuner inklusive Eskilstuna satsar på idrotten, det är bra. Mycket har hänt de senaste åren.

Det har blivit bättre i Eskilstuna med lokaler och anläggningar.

Kommunen tillhandahåller bra anläggningar med bra tillgänglighet för föreningar, fortsatt med det.

Representanter som deltog på seminariet:**Idrottsföreningar**

Eidfaxi
Eskilstuna City FK
Eskilstuna Friidrott
Eskilstuna GUIF
Eskilstuna Gymnastikförening
Eskilstuna Jakttskytteklubb
Eskilstuna Simklubb
Eskilstuna Sportdykarklubb Nautic
Eskilstuna Södra FF
Eskilstuna United DFF
Eskilstuna wakeboard- och vattenskidklubb
Hällbybrunns IF
Idrottsföreningen För Alla Eskilstuna
IF Friskis & Svettis
IFK Eskilstuna
IK EskilstunaGymnasterna
Korpen Eskilstuna
Korpen Eskilstuna
Skogstorps GoIF
Tennisklubben Hobby
Torshälla Grappling Sällskap IF
Tunafors SK
Värjan - Eskilstuna fäktklubb
Ärla IF

Eskilstuna idrottsföreningars samorganisation
Sörmlandsidrotten

Eskilstuna kommun

Kommunledningskontoret
Kultur- och fritidsförvaltningen

Övriga

Johan R Norberg, Centrum för idrottsforskning